

Около Реджепското езеро често се навърталъ стариятъ ловецъ дѣдо Георги Фокоръ. Ловътъ било единственото му занятие. По скалитѣ на Реджепица той биелъ диви кози, а въ потайната долина на Динковъ долъ — мечки. Затова повече билъ известенъ подъ името дѣдо Георги мечкарьтъ.

Този безстрашенъ дѣдо Георги се опиталъ веднажъ да зариби езерото, та когато нѣма кози и мечк да може да си налови рибица, каквато бабичката му много обичала. Взелъ дѣдо Георги едно менче и право при Бѣлишкото сухо-езеро. Хваналъ нѣколко рибки и ги

Сухо езеро

пустналъ въ менчето, което предварително напълнилъ съ студена вода, и ги отнесълъ и прѣсналъ въ Реджепското езеро.

Поскиталъ дѣдо Георги насамъ-натамъ и вечерята си наклалъ огнецъ подъ клонатъ боръ. Хапналъ малко и заспалъ. Но ето, че до него се домъкналъ стопани-